

Sygn. akt IV KK 234/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 listopada 2013 r.,
sprawy **R. C.**
skazanego z art. 158 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 18 marca 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 25 września 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. H. R. – Kancelaria Adwokacka kwotę 442,80 zł (czteryście czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. zwolnić skazanego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

W kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 18 marca 2013 r., którym utrzymano w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 25 września 2012 r. skazujący R. C. za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, obrońca skazanego zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego,

które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegające na obrazie przepisów:

- art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie i nie ustosunkowanie się przez Sąd Okręgowy do wszystkich zarzutów i wniosków apelacyjnych obrońcy oskarżonego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, co miało istotny wpływ na treść tego wyroku;
- art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolne, sprzeczne z doświadczeniem życiowym, nieracjonalne tłumaczenie dających się usunąć wątpliwości i to na niekorzyść oskarżonego;
- art. 7 k.p.k. przez wybiórczą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego bez dokładnego rozważenia każdego z zebranych w sprawie dowodów, a w szczególności zeznań świadków D. C. i J. J. w kontekście dokonywanego „okazania sprawców” pokrzywdzonemu M. J.

W konkluzji kasacji skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w B., do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w B. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. zauważyć należy, że w apelacji obrońcy R. C. zgłoszono zarzut obrazu przepisów postępowania - art. 4, 5 § 2 i art. 410 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy oraz zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na tym, że R. C. brał udział w pobiciu pokrzywdzonego, podczas gdy okoliczności wskazują na jego udział w zdarzeniu w roli nieatakującego. Do tak postawionych zarzutów Sąd odwoławczy odniósł się na s. 8 – 9 uzasadnienia. Powołując się na zeznania naocznego świadka zdarzenia D. C., która przesłuchiwana w postępowaniu przygotowawczym podała, że w pobiciu M. J. brało udział trzech mężczyzn i kobieta oraz podkreślając, że przywołane przez obrońcę osoby J. D. i J. J. nie były obserwatorami zdarzenia, dobitnie wykazał bezzasadność zarzutu błędów w ustaleniach faktycznych. Treść

uzasadnienia zaskarżonego wyroku dowodzi, że należycie rozważono też zarzut naruszenia przepisów postępowania karnego.

Dwa kolejne zarzuty kasacji powielają treść zarzutów apelacyjnych i są w istocie skierowane przeciwko wyrokowi sądu pierwszej instancji, co koliduje z określoną w art. 519 k.p.k. zasadą zaskarżalności, w tym trybie jedynie wyroków sądu odwoławczego. Ponadto zarzut naruszenia art. 4, 5 § 2 i 410 k.p.k. zmierza wprost do kwestionowania ustaleń faktycznych, w szczególności wykazania, że skazany nie brał udziału w pobiciu pokrzywdzonego, co nie jest dopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym (art. 523 § 1 k.p.k.). Natomiast o bezzasadności zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. dodatkowo przemawia to, że sąd odwoławczy utrzymując w mocy zaskarżony wyrok nie poczynił żadnych nowych ustaleń faktycznych.

Kontrolując dokonaną przez sąd pierwszej instancji ocenę przeprowadzonych dowodów przez pryzmat zarzutów apelacyjnych, Sąd Okręgowy nie pominął jednak postawy świadka D. C. na rozprawie w dniu 26 czerwca 2012 r., kiedy stwierdziła, że w pobiciu wzięło udział dwóch mężczyzn i kobieta. Skoro po odczytaniu jej zeznań z postępowania przygotowawczego zmieniła swoje stanowisko – wskazując na trzech mężczyzn i kobietę, tłumacząc się w tym zakresie niepamięcią, a od chwili czynu minęły dwa lata, to można było uznać je za wiarygodne i przekonujące. Sąd odwoławczy miał też na względzie zeznanie J. J., tudzież brak możliwości przeprowadzenia okazania osób zatrzymanych bezpośrednio po zdarzeniu zgodnie z przepisem Kodeksu postępowania karnego, a to wobec śmierci pokrzywdzonego.

Wszystko to prowadzi do wniosku, że sąd odwoławczy należycie wywiązał się ze swoich obowiązków kontrolnych. Rzetelnie rozpoznał bowiem wszystkie zarzuty i wnioski apelacji obrońcy oraz podał w uzasadnieniu wyroku dlaczego zarzuty te ocenił jako bezzasadne. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiada wymogom z art. 457 § 3 k.p.k., jako że przedstawia przesłanki oceny zarzutów apelacyjnych oraz tok rozumowania sądu odwoławczego.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne rozstrzygnięto zgodnie z art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art 518 k.p.k., zaś o wynagrodzeniu obrońcy z urzędu na

podstawie § 14 ust 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej porady prawnej udzielonej z urzędu. (Dz. U. Nr. 163, poz. 1348 ze zm.).